

Kunnskapsdepartementet
postmottak@kd.dep.no

Deres referanse
12/1421

Vår referanse
13/1879

Saksbehandler
Iben.kardel@hil.no

Dato
22.10.2013

Høringsvar – forslag til endringer i universitets- og høyskoleloven (uhl)

Vi viser til overnevnte forslag til endring av loven. Høgskolen i Lillehammer støtter forslagene som forenkler og bedrer forvaltningen av høyskolen jf. de erfaringer som ligger til grunn for dette. Vi har to merknader til høringen.

Ad. 14. Klage over formelle feil

Her lanseres to forslag. Høgskolens ståsted er at den eneste fornuftige måten å forvalte dette på er at institusjonen selv behandler klager over formelle feil i to instanser ved institusjonen.

Å innføre en ordning der Felles klagenemnd er sisteinstans vurderer vi som lite hensiktsmessig.

Styrets klagenemnd er klageinstans og dette har fungert godt ved Høgskolen i Lillehammer. Denne praksis dekker de generelle kravene til saksbehandling etter forvaltningsloven. Vi har praktisert ordningen med to instanser der fagavdelingen/studiedirektør først behandler klagen og der Styrets klagenemnd er sisteinstans. Vi har derfor tolket uhl. på en annen måte enn de institusjoner som kun behandler klagen i en instans.

Høgskolen anbefaler derfor alternativ 1. Alternativ 2 er vanskelig gjennomførbart og vil medføre unødvendig lang behandlingstid for studentene.

Ad. 15.2 Gjennomføring av klagesensur

Vi imøteser at det tas initiativ til at sektoren nå får én klagesensurmodell som er gjeldende for alle i sektoren. Vi gjorde en vurdering ved vår institusjon våren 2013, i forbindelse med revisjon av egen studieforskrift, og kom fram til at det er forvaltningsmodellen som best ivaretar rettsikkerheten til studentene.

Det skal imidlertid bemerkes at høgskolens studentrepresentanter stemte mot forslaget da det ble vedtatt i høgskolestyret i juni i år.

Høgskolen valgte å endre sensurordningen fra såkalt «blindsensur» til sensur etter forvaltningsprinsippet. Vi viser i denne sammenheng til prof dr. juris Jan F. Bernt kommentarer i Norsk Lovkommentar i tilknytning til hjemmelsbestemmelsen i universitets-

og høyskoleloven § 5-3 der han påpeker at det er vanskelig å se hva man oppnår ved en ny blindsensur. Han uttaler videre (note 471, 6. avsnitt, i den elektroniske utgaven av Rettsdata):

...

"Skal dette ha noen mening som kvalitetssikring, måtte man i tilfelle ha en regel om ytterligere sensurering hvis klagekommissjonen kommer til et annet resultat enn førstehåndssensuren. Det er på ingen måte gitt at klagesensorene er dem som foretar den riktige bedømmelsen, de er normalt ikke mer kompetente enn førstehåndssensorene, og vil mange ganger ikke en gang ha deltatt i førstehåndssensuren ved vedkommende eksamen, noe som gjør det vanskeligere å sette nivået på bedømmelsen."

I argumentasjonen for å velge «blindsensurmodellen» vises det til undersøkelsen som ble gjort av UHR som sammenlignet ordningene (jf høringsnotat). Denne rapporten viser at endret sensur øker med blindsensur, 34% endring vs. 22,5% ved bruk av forvaltningsmodellen.

Denne UHR-rapporten kan like godt tas til inntekt for at forvaltningsmodellen er bedre egnet som klageordning enn blindsensurordningen. Sakens viktige poeng er som følger:

En endring av karakter er ikke målsettingen med klagesensuren. Målsettingen må, og skal være, å gi en riktig karakter ut fra de retningslinjer som er lagt til grunn. Forslaget om «blindsensur» som beste ordning for studentene legger til grunn et premiss om at den første karakteren er satt er feil, fordi det klages.

Vår erfaring er at 80 % av all klagebehandling er knyttet til fag der resultat på karakter avgjør mulighet til å komme videre på masternivå i sterkt konkurranseutsatte miljø. Klageadgangen benyttes som en mulig «second opinion» hvor alternativet er å melde seg opp til ny eksamen hvis klagen ikke når fram. Dette har ikke vært intensjonen med klageretten.

Det som kan sikre denne målsettingen om riktig karaktersetting best mulig, er å lovregulere at det skal foreligge en sensorveiledning ved enhver eksamen.

Høgskolen i Lillehammers forståelse og erfaringer med begge klageordninger tilsier at forvaltningsmodellens prinsipper legges til grunn med utvidelse om at sensorveiledning skal utarbeides og følge all klagebehandling.

Dette antas å ivareta studentens rettsikkerhet best mulig.

Med vennlig hilsen

Bente Ohnstad
Rektor

Jan Aasen
Fung. direktør